

K^{III}-1444240

ec

vepsän rahvahan SARNAD

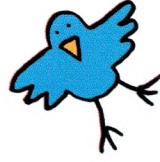

JUMINKEKO

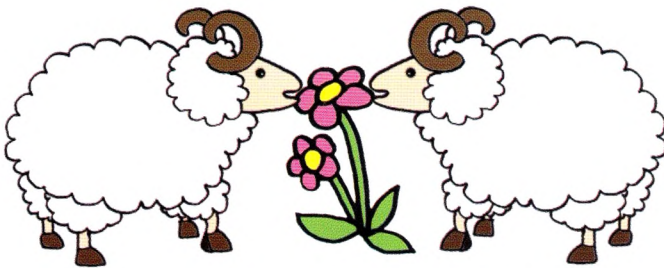
Вологодская областная
университетская научная
библиотека им. И.В.Бабужкина

ДАРОБЩЕСТВА
Вепской
культуры
(Карелия)

vepsän rahvahan
SARNAD

к III 1444240

JUMINKEKO
2012

Вологодская областная
универсальная
научная библиотека
им. И. В. Бабушкина

82

V40

+kp.

Juminkegon paindused, No 92

Sarnoiden kogomusen tegii Olga Žukova.

Koren i kuvitusen om tehnu Eszter Torvinen

Kirjan taitand: Pirkko Mähönen

Necen kirjan täht rahad om sadud Alfred Kordelinan fondaspäi. Kirjan painduz om Juminkegon (Suomi) i Vepsän kultursebran (Petroskoi, Vepsänma) ühthiztön satuz.

ISBN 978-952-5385-61-8

ISSN 2242-2447

SAVESINE POIG

Eliba ukoine da akaine. Ei olend heil lapsid. Kerdan ištuba, uk langed ko-
hendab, ak kezerdab da i sanub:

– Ukoine, a tehkam poig savespäi.

Mäniba savehe, saved kaivoiba, toiba pert'he. Tegiba savesižen prihaižen, paniba päče kuivamaha. Kuverz'-se aigad mäni, poig päčišpäi heikab:

– Tatoi, mamoi, avaikat päčilaud, minä jo kuivin.

Läksi päčišpäi lavale sangerič mugoine.

– Mamoi, minä söda tahtoin, tatoi, minä söda tahtoin!

Andoiba hänele leibäd. Kaiken leibän hän söi, vähä hänele völ-ki söda tah-
toib. Söi hän tatan, söi maman, söi langed, söi kožlin, da i värtnän söi. Läksi hän
külähä kävelmaha.

Putuiba hänele vastha mužikad vitakehidenke, hö astuiba nitmaha.

– Mužikad, minä tattain söin, dai mamdain söin, langed söin, kožlin söin,
värtnän söin da i teid-ki sön.

I söi puzuvac kaikid. Läksi edemba. Astub, astub, tuliba hänele vastha akad
haravoidenke.

– Akad, minä tattain söin, dai mamdain söin, langed söin, kožlin söin, värt-
nän söin, mužikoid söin da i teid-ki sön.

Oi, sinä, bröngvac! Akoid-ki kaikid söi. Astub edemba, tuliba hänele prihad
vastha taljankanke.

– Prihad, minä tattain söin, dai mamdain söin, langed söin, kožlin söin, värt-
nän söin, mužikoid söin, akoid söin da i teid-ki sön.

Kaikid prihoid söi nece savesine poig. Astub, astuib putuiba hänele neičced
vastha.

– Neičced, minä tattain söin, dai mamdain söin, langed söin, kožlin söin,
värtnän söin, mužikoid söin da akoid söin, prihoid söin da i teid-ki sön.

Oti da i kaikid neiččid söi nece bröngvac. Astub edemba, putui hänele bošak
vastha.

– Bošak, minä sindai sön. Minä tattain söin, dai mamdain söin, langed söin,
kožlin söin, värtnän söin, mužikoid söin, akoid söin, prihoid da neiččid söin.

Bošak sanub savesižele poigale:

– Mäne, seižutade mägen alle, avaida su, a minä joksen mägelpäi i edelez sinei suhu hüppähtan.

Nece savesine poig muga i tegi. Mäni, seižutihe mägen alle, sun avaiži, a bošak mägelpäi joksi da sarvil vacha kut tučkaidab, nece savesine poig i mureni, savikogoks mäni. Kaik ristitud päzuiba vacaspäi, jäiba henghe.

KUT MUŽIK JÄI EMÄGÄKS

Eliba mužik da ak. Mužikale zavid tegihe, miše ak kodihe jäb da kaik kodira-
dod ehtib tehta. Hän i sanub akale:

– Sinä kodiš oldes midä-ni magedad teged söd da jod, da magadamha pa-
netoi. Vot ajažid kündmaha.

Homendesel ak nouzi i nevob mužikale:

– Härkiče void, söta sigoid da čipuižid, tege murgin. A minä ajan kündma-
ha.

Ak ajoi i kündab murgn’ahassai.

Mužik libui, pani päčin lämhä. Murgn’ahassai pidi völ taigin sot’kta. Padaizen
kandatesenke hän vöhö sidoi i meletab: kuni jokselen, se iče härkičese-ki. Hän
cipuižid pästi irdale, sid’i taigin päliči läksi. Kuni mužik joksi pert’he, tuli habuk i
kaikid cipuižid söi, ei ehtind mužik niid sötta-ki. Joksi irdale, – ka kandatez kaik
valoihe lavale. Tuli ak:

– Ukoine, om-ik murgin
vaumiž?

– Oi, akaine, nimidä ei ole
vaumišt. Minä-ka enambad
en jä emägäks, paremb iče
sinä emägoite.

TAIVAZ LANKSI

Kanaine kabičihe mas pinonno, kut ühtnägoi pino-se bahkaiži langeta. Pöl'gästui kanaine, ozutihe hänele, miše taivaz lanksi. Hän pagod, jokseb i varaidab. Vastsihe hänele kukoi.

- Ku-ki-lau-lu! Kuna kana joksed?
- Kut-kuna, kut-kuna! Joksen, kukoihut, taivaz lanksi.
- Ken sinei sanui?
- Iče kulin, iče nägin.
- Ota i mindai kerdale.
- Jokskam tägäpäi.

Jokseba, jokseba, vasttihe heile kaži.

- Näu, näu. Kuna tö jokset?
- Joksem, ka taivaz lanksi, – sanub kukoi.
- A ken sinei sanui?
- Kanaine sanui.
- A kanaižele ken sanui?
- Kanaine iče kuli, iče nägi.
- Jokskam!

Heile vastha barbikospäi jäniš hüppähti.

- Pa-pa-pa! Pa-pa-pa! Kuna tö jokset? Miččehe agjaha?
- Joksem, taivaz lanksi, – sanub kaži.
- A kažile ken sanui?
- Kukoi sanui.
- Kukoile ken sanui?
- Kanaine sanui.
- A kanale ken sanui?
- Kanaine iče kuli, iče nägi.
- Oi-hoi-hoi! Otkat i mindai kerdale.

Jokskam! Vastha heile reboi.

– Gam, gam! Kuna tö jokset, kuna rigehtit? – küzub reboi, iče tarkašti kacub kaikihe.

- Joksem, taivaz lanksi, – sanub jäniš.
- Ken sinei sanui?
- Kaži sanui.

- Kažile ken sanui?
- Kukoi sanui.
- Kukoile ken sanui?
- Kanaine sanui.
- Kanaižele ken sanui?
- Kanaine iče kuli, iče nägi.
- Otkat i mindai kerdale.
- Jokskam!

Reboi-ki heidenke joksmaha. Joksiba, joksiba, a vasttihe heile hahk händi-kaz, hambhil kidžeidab.

- Geu-uu! Geu-uu! Kuna tö jokset?
- Joksem, taivaz lanksi, – sanub reboi.
- Ken sanui?
- Jäniš.
- Jänišale ken?
- Kaži.
- Kažile ken?
- Kukoi.
- Kukoile ken?
- Kukoile sanui kanaine.
- Kanaižele ken sanui?
- Kanaine iče kuli, iče nägi.
- Otkat i mindai kerdale.
- Jokskam!

Joksiba, joksiba, vastha heile kondi.

– Goum-goum. Kuna tö ninga jokset, kuna tö rigehtit? – küzub kondi händi-kahal, a iče möraidab da penil silmäižil kaclese.

- Ka, kacu, joksem, taivaz lanksi.
- Kut voi taivaz langeta? Ken sanui?
- Reboi sanui.
- A reboile ken sanui?
- Jäniš sanui.
- A jänišale ken sanui?
- Kaži, a kažile kukoi.
- A kukoile ken sanui?

– Kukoile kana, a kana iče kuli, iče nägi.

– Otkat i mindai kerdale.

– Jokskam!

Kändihe kondi ten polhe i joste kaikile jäl'ghe. Joksiba, joksiba da haudha i lanksiba. Ei voigoi libuda – haud süvä. Ištuiba, ištuiba, söda tahtoiškanziba.

– Keda söm? – küzuba živatad toine tošt.

– A sögam se, kel om hondemb nimi. Lugeškanziba: kondi-londi – hüvä nimi, händi-kändi – hüvä nimi, reboi-keboi – hüvä nimi, jäniš-käniš – hüvä nimi, kaži-baži – hüvä nimi, kukoi-lukoi – hüvä nimi, kana-lana – hond nimi. Sögam ez-mäks kana. Kanaine kulišti i lendauzi haudaspäi.

– Keda söm? Lugeškanziba: kondi-londi – hüvä nimi, händi-kändi – hüvä nimi, reboi-keboi – hüvä nimi, jäniš-käniš – hüvä nimi, kaži-baži – hüvä nimi, kukoi-lukoi – hond nimi. Sögam kukoi.

Kulišti kukoi, mugažo lendauzi haudaspäi.

– Keda söškandem? Kondi-londi – hüvä nimi, händi-kändi – hüvä nimi, reboi-keboi – hüvä nimi, jäniš-käniš – hüvä nimi, kaži-baži – hond nimi. Nu sögam siloi kaži.

Kaži brik i hüppähti haudaspäi. A hänen jäl'ghe i jäniš. Jäiba haudha reboi, händikaz da kondi.

– Keda söškandem?

– Händikahan, händikahan, – kidastab reboi. I söiba händikahan.

Jäiba reboi da kondi haudha vaiše kahten. Reboi sanub kondjale:

– Libu kahtele kăpšule, lähemba maseinad, a minä kacuhtan mäneb-ik ken, kandab-ik midä-ni.

Kondi libui kahtele kăpšule, ezmäižed ülähaks lendi. A reboile se i tariž oli. Reboi hüppähti kondijan ougile, hüppähti haudaspäi i pageni. I jäi haudha üksnäze kondi. Hän ištub da ičeze kăpšun imeb. A hätken-ik ištuškandeb – en teda.

KUT POIG KÄVUI LIDNHA OSTMIŽIHE

Ende eliba ukoine da akaine. Ukoizel da akaižel oli üks' poig. Kerdan mam oigenzi poigan lidnha ostmižihe.

Tuli poig lidnha, ajelese hebol da kacub, midä voizi ostta. Osti hän padaižid, osti šonad, osti lihad, osti leibäd. Läksi hän tagaze kodihe. Ajoin, ajoin tedme. Nägišti – mec om čaptud, vaiše kandod seižuba. Azotihe hän kandoidenno, sanub:

– "Raukaižed, tö, kandoižed, kaik tö olet šapkoita, päd oma teil kül'mnuded". Žal'oiči hän kandoižid, pani padaižed niile pähä.

Ajab edemba. Ajoin, ajoin hän tedme. Nägeb, ka linduižed lendleškanzihe ümbri reges, söda pakičeba. Poig sanub möst:

– "Raukaižed, linduižed, tö olet näl'ghižed." Oti hän šonan i kaiken viškaizi lumele – andoi linduižile. Edemba tuli hänele koir vastha. Nutab, nutab, ni-kus sijad ei ole. Priha sanub:

– "Raukaine, sinä, koir, i sinä oled näl'ghine." Žal'oiči hän koirad, andoi kaiken leibän koirale. Möst ajab edemba. Tuli hänele vastha reboi. Reboi kaclese, voib-ik prihan regespäi lihad vargastada. Priha nägišti reboin i sanub:

– "Raukaine sinä, reboi, i sinä oled näl'ghine." Taci kaiken lihan reboile.

Tuli poig kodihe. Mam i küzub poigal:

– "Nu, midä, poig, toid lidnaspäi?"

Poig starinoičeškanzi, midä hän oli ostnu:

"Ostin minä padoid, ostin minä šonad, ostin minä leibäd, ostin minä lihad.

Ajoin, ajoin tedme. Nägištin – ka kandod šapkoita seižuba, ani kül'mnuded. Panin padaižed kandoile pähä. Edemba nägištin, miše linduižed oma näl'ghižed. Viškaizin lumele kaiken šonan. Möst ajan. Tuli reboi vastha. Nägen, reboi peitlese, tahtoib regespäi lihad vargastada. Näl'ghine om, rauk. Tacin kaiken lihan reboile."

Prihan mam käreganzi i sanui: "Enambad minä sindai lidnha en oigenda."

KONDI I REBOI

Vasttihe mecas kondi da reboi. Kondi i küzub:

– Nu, kut eläd, reboihut?

– Ka elän hüvin, näged kut sinun täht ičein händal tehuden pühkin i paukad en pakiče.

– Ka mitte völ pauk minuspäi otta, ku minä mecas olen kuti car', kaik varaida-ba mindai. Ka miverz' väged minai om! – kitäse kondi.

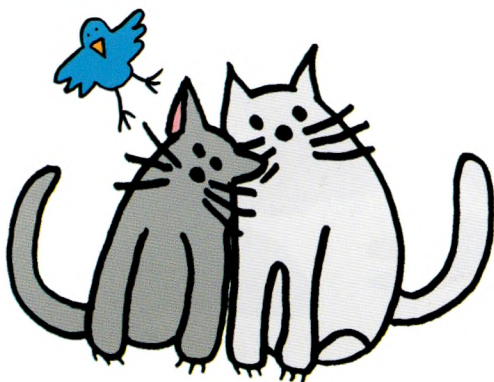
I läksiba hö ühtes mecadme kävelmaha. Astuiba, astuiba i homaičiba muražmäton. Reboi i sanub.

– Kacu, kondi, kut murahaižed ičeze surččed kived kandišeba.

Kondi tarkašti kachuhti i homaiči, miše se om tozi. Tabazihe kondi surehe, hä-nen surččehe kivehe, kudamb sit'-žo läheli venui. Mokičihe kondi, no nikut ei voind kived leta. Reboi i sanub:

– Vot mitte sinä oled kondi, a sanuid, miše kaikid vägevamb oled.

Läksiba edemba. Vastha tuliba akad, kudambad astuiba sen'he. Akad vaiše nägištiba kondjan, kut zavodiba kidastada, kaluil iškta, baraband'a. Kondi põl'gästui, da pagoho. Jokseb, jokseb, kukištelese põlgästusiš. Joksi da i lanksi mägen alle. A reboi peitihe pedajan taga i kacub midä tegese.

1444240

Вологодская областная
универсальная
научная библиотека
им. И. В. Бабушкина

NAGRIŽ PERTIN PÄL

Ende eliba uk da ak. Mad heil oli vähä. Uk i sanub akale:
– Semekam nagrišt pertin päle.

Mäniba i semenziba. Jo toižel päivil ak oigendab ukod kacmaha:

– Mäne, – sanub, – kacu, jogo meiden nagriž kazvaškanzi.

Uk kävui kacmaha i sanub: – nagriž om jo luzikan surtte. Toižel päivil ak möst oigendab nagrišt kacmaha. Uk pördihe i sanub: – nagriž om jo kaurigan surtte. Koumandel päivil kävui kacmaha – ka nagriž oli jo seglan surtte. Tuli uk i sanub akale:

– Tariž homen mända nagrišt otmaha.

Nouziba hö i läksiba nagrišt otmaha. Uk libui pertin päle saumadme, a akan noral lendi. Otiba nagrhen, nühtiba, zavodiba lasktas pertin pälpäi. Uk laskihe, a ak tabazihe hänen sel'gha. Käded akal päzuiba i lanksi ak maha, rikoihe, koli. Uk voiki, voiki, enamb voikijid ei ole. Läksi uk voikijid ecmäha.

Astui uk, astui, tuli jäniš vastha.

– Ukoine, kuna sinä astud?

– Ak koli, astun voikijid ecmähä.

– Ota mindai!

– Mahtad-ik sinä voikta?

– Mahtan.

– Kut voikad?

Uli, uli ukoštain,

Ali, ali akaštain,

Pehmdoid kolobaižid paštjaštain!

– Hüvin voikad, tule minunke.

Astub uk edemba, tuli reboi vastha.

– Ukoine, kuna sinä astud?

– Ak koli, astun voikijid ecmähä.

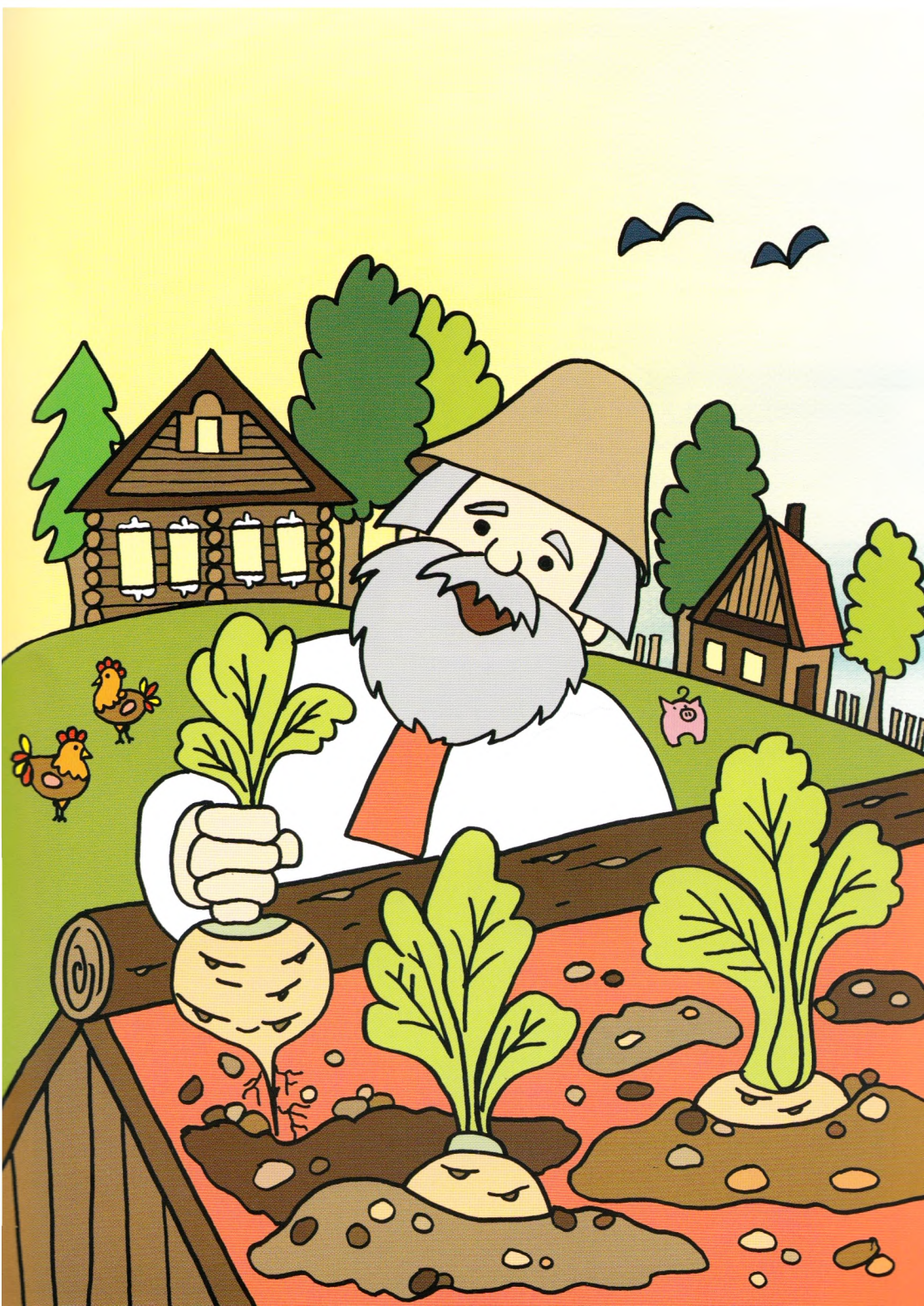
– Ota mindai!

– Kut voikad?

Uli, uli ukoštain,

Ali, ali akaštain,

Pehmdoid kolobaižid paštjaštain!

– Hüvin voikad, tule minunke.

Astui uk, astui, tuli vastha händikaz.

– Edahaks-ik astud?

– Astun voikijid ecmäha.

– Ota mindai!

– A kut sinä voikad?

Uli, uli ukoštain,

Ali, ali akaštain,

Pehmodoid kolobaižid paštjaštain!

– Tule minunke.

Möst astui, astui. Kondi vastha tuli.

– Ukoine, kuna sinä astud?

– Ak koli, astun voikijid ecmähä.

– Ota mindai!

– Kut voikad?

Kondi voikaškanzi:

Uli, uli ukoštain,

Ali, ali akaštain,

Pehmdoid kolobaižid paštjaštain!

Tule i sinä-ki minunke. Mäniba kodihe.

– Kus sinaiž ak?

– Ak aitas – sanub uk.

– Pästa meid-ki sinnä, a iče pert'he mäne.

Vähäine aiqad mäni, uk i küzub:

– Äjak voikmišt?

– Äi völ – heiktas.

Pordon varasti, möst küzub:

– Äjak voikmišt?

– Völ pol' voikta.

Varasti uk, möst küzub:

– Äjak voikmišt?

– Vaumiž, avaida verai.

Uk verajan avaiži i nene kaik voikijad pageniba. Kacub – ka akašt ei ole, vaiše ühted luhuded, söiba akan. A nagriž muga i jäi pertin päle otmata.

LASKAV MAŠA

Ende eliba ukoine da akaine. Ukoizel da akaizel oli kaks' tütart. Vanhembad tütart kuctihe Nastoi, norembad Maša. Nastoi oli lujas čoma neižne, no ei mahtand rata. Kaik päiväd hän ištui iknan veres, varasti ženihoid da čomitelihe zirkлон edes. A Maša radoi homendesespäi ümbri päciš da živatoiš. Hän oli lujas laskav, kaik rahvaz navedi händast. Ei edahan heišpäi eli car'. Caril oli üks' poig. Tuli aig poigale naida. Vedeltihe hänennoks äi neiččid, miše poig valičiži ičeleze nevestan, no poig ei voind valita nikeda. Ei tulend ni üks' neižne hänele mel'he, i siloi poig sanui:

– Minä iče lähten ecmähä neidišt.

Sädihe hän pakičijaks, pani hondod sobad päle i läksi külidme. Äjiš pertiš hän oli, vüzui käveltes, no ei voind nikut löuta neidišt, kudamb oliži mel'he. Tuli hän sen pertinnoks, kudambas eliba Nastoi da Mašoi. Nägišti Nastoin iknas i sanub:

– Sinä, oled čoma neižne, ed-ik to minei söda i joda. Minä olen lujas vüzunu.

Nastoi sanub hänele vastha:

– Lähte tägäpäi, pakičii, en voi kaiked sötta da jotta, sinä ved'ed ole car'.

Priha tahtoi jo lähtta, no heiden paginan kulišti Mašoi. Hän tuli irdale, oti pakičijan kädes i toi pert'he. Maša söti, joti pakičijad.

Päliči kümnes päiväs heiden pertin kohtale seižutihe carin čoma korj. Carin poig tuli kozičemha Mašad. Nastoi joksi irdale voikunke, sikš ku hän om vanhemb i hänele ezmäks pidi lähtta mehele. Carin poig sanui:

– Sinä oled paha, minä otan mehele Mašan, hän om laskav.

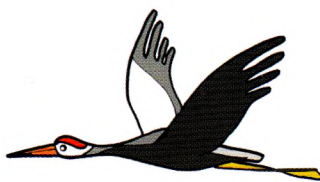
Hän ištuti Mašan i hänen maman i tatan korjaha i läksiba hö carin pert'he elämaha, a Nastoi tähässai ištub iknanno i varastab ženihoid.

KURGED

Ühtel mužikal oli semetud herneht son rõunal. Hargniba sinnä kurged kävuskelda herneht sõmha. Mäni mužik kacmaha, midä tehta kurgile. Mužik pani sinnä rihmoid, tegi habaspäi kartaižen da neche kartaižehe vinad valoi. Tuliba kurged, herneht sõiba, kartaižespäi vinad joiba, humalzuiba i veriba. Homendesel mužik mäni, kacub kurged venuba. Oti i ühthe norha sidoi kurgid, a noran ičeleze vöhö sidoi, nügüd ei pagekoi. Iče kohtule veri da herneht sõb. Sõi, sõi, kurgil humal lähteškanzi, hö libuškanziba, suugil ropsutaškanziba. Kurged libuiba, da i mužikan zavodiba leta. Kurged lendaba järves päliči, mužik surmhassai varaidab – nügüd sordaba. Kurged lendaba joges päliči, mecas päliči. Mužik meletab – en teda kuna nügüd i vedas.

Lendaba, lendaba, mužik nägeb – edes so. Necile sole kurged gar'blad sõmha i laskeškanzihe. Hilläšti laskese. Mužik kut höpsahtab da pol'vhessai soho i putui. Midä nügüd tehta? Külä edahan, seičeme virstad. Da ei midä tehta – joksi sinnä, pakiči labidon. Tuli tagaze, jaugad kaivoi da kodihe mäni.

PRIHA NÄGIŠTI JÄNIŠAN

A stui priha pöudodme, nägišti – ka jäniš pöudol ištub. Seižutihe priha i meletab:

– Minä rikon kivel necen jänišan i mön celkovijas. Nenile dengoile minä ostan sigan. Siga tob minei kaks'toštkümne poržašt. Ned kaks'toštkümne poržašt toba minei vól kaksintoštkümnin. Jäl'ges minä rikon nenid sigoid da mön. Sid' minä nain. Minai linneb kaks' poigad, Vas'oi da Van'oi. Poigad kazvaba i tuleb aig lähтта radole. Minä heile jäl'ghe i sanun: «Hei, Vas'oi da Van'oi!» – Da muga lujas heikahti, miše jäniš pöl'gästui i pageni, a priha muga i jäi sinnä seižmaha.

NOR' AK

Mäni nor' neižne mehele i eläškanzi verhas kanzas. A kanzad ende oliba sured. Ühtes pertiš eliba tat, mam da heiden nel'l' poigad millidenke. Mužikad nouzeba aigoiš homendesel, söba murgint i lähteiba radmaha pöudho da mecha. A akad kodiš emägoičese Nor' murz'ain hätken magadab. Kuni hän heraštub, kuni sobiše, pezese da zavodib pühktäs – ka mugoine märg käzipaik. I muga kaikuččel homendesel oli.

Kerdan mäni murz'ain sused-mamšižennoks besedale. A se i küzub hänel:

– Nu kut sinä eläd verhas kanzas? Abit't'as-ik sindai?

– Ka ei, mužik ei abidi, i anopenke kožum. Vaiše homendesel libun ka käzipaik om kaiken märg.

– A konz libud-se?

– Anop' päčin lämhä peneb, vanhembad milläd libuba, a eskai i minä.

Mamšine hänele nevob:

– Kundle, kut tariž tehta. Homen sinä libu aigemba kaikid, pane päč lämhä da vaumiče murgin.

Nor'akmuga i tegi. Kanz heraštui, ka samvar om jo kehnu, i murgin stolal vaumiž.

– Kackat, mitte om meiden nor' emäg! – saneliba kanznikad.

I käzipaik oli hänele kuiv pühktes. Siš aigaspäi openzihe nor' ak libuskelda homendesidme aigemba.

SALDAT DA MECHINE

A stui saldat tedme. Tuli küläha i pauksihe paimneks. Ezmäižel päiväl pästi hän lehmid, i emägad sanuiba hänele:

– Ala aja lehmid sole, ika mechine otab lehmän.

A saldat ei kundlend heid i ajoin lehmid sole. Mechine tuli otmaha lehmäd, a paimen ei andand lehmäd mechizele. Siloi mechine sanui:

– Paukate, saldat, minei radnikaks.

Saldat sanui vastha:

– Paukamoi, vaiše lopin paimendusen i sügüzel tulen sinunnoks elämaha.

Mechine i läksi. Saldat lopi paimendusen sügüzel, sai paimenduses emägoil-päi dengoid i läksi mechizennoks. Astui, astui i tuli mechizen pertinnoks i mäni pert'he. Mechine ištub laučal akanke i ičeze paginoid pagižeb. Saldat i sanui hänele:

– Tervhen, ižand!

Mechine mugažo vastha sanub:

– Tervhen!

Saldat ištuihe laučale, vähäižen ištui, a eskai panihe magadamha. Homen-desel mechine aigoiš noustati radnikan i läksiba hö nitüd puhtastamha. Tuliba nitüle i zavodiba puhtastada. Mechine tabazihe puntüves i vedaškanzi. A radnik seižutihe punladvale i laskeb kidad:

– Veda! Veda! Veda hotkemba!

Muga mechine vedeli puid kogonaižen päivän. Kodiš hän sanub akale:

– Mitte radnik om putnu meile. Hän ei väzund, a minä ka habi kodihe tulin.

Toižel päiväl möst läksiba nitud puhtastamha. Radnik sanui mechizele:

– Tämbei sinä veda ladvas, a minä tabadamoi tüves.

Mechine tabazihe ladvas i vedaškanzi. Radnik seižutihe tüvele i möst kidadastab:

– Veda! Veda! Veda hotkemba!

Mechine vedeli, vedeli puid, eskai lankteškanzi maha, muga väzui. Läksi kodihe edel radnikad. Tuli i sanub akale:

– Necida radnikad tariž rikta, konz hän uindab.

A saldat seižui uksen taga i kaiken necen paginan kuli. Tuli pert'he, ištuihe laučale, pakiči söda. Söi i läksi magadamha. Pani hän humbren kravatile, katoi

sobil, a iče kravatin alle peitihe. Öl hän kulišti, kut tuliba, mechižel kurik ougal, a akal kirvez kädes. Mechine iški mi väged kurikol i sanub akale:

– Nügüd ka rikoin.

Homendesel radnik tuleb pert'he. Mechine muga pöl'gästui i küzub:

– Hüvin-ik magazid?

Radnik sanub:

– Hüvin, vaiše kesked öd kärbhaine näpišti.

Radnik läksi pertišpäi, a mechine sanub akale.

– Pašta pigemba nižunikoid da hernehnikoid, pane kašlihe, a kašal' pane pertedeshe.

A radnik i necen paginan kuli. Varasti hän vähäižen, sid' avaiži kašlin, ličoihe sinnä i saupsihe. Mechine pani kašlin sel'gha, i hö akanke hilläšti läksiba pertišpäi. A saldat kašlišpäi laskeb kidad:

– Tabakat, tabakat!

Ak sanub-ki:

– Jokse hotkemba, ei-ka tabadab da i rikob.

A saldat möst heikab:

– Tabakat!

Ak pöl'gästui i sanub mechizele:

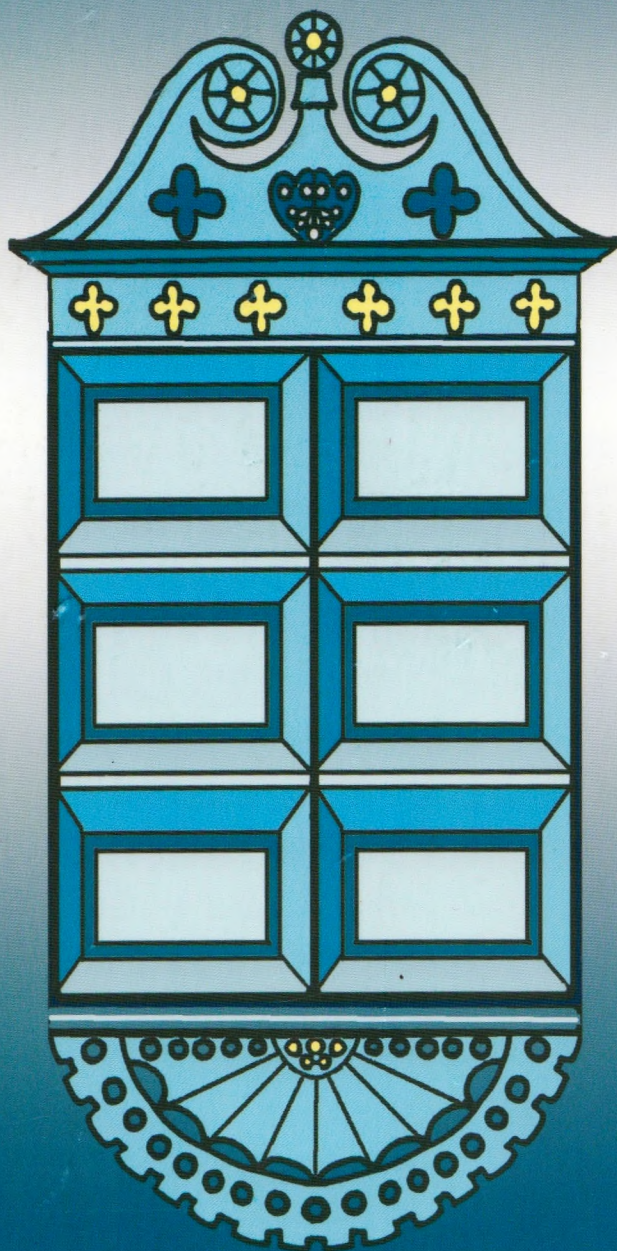
– Taci kašal' pigemba!

Mechine i taci, a iče pagod. A saldat läksi kašlišpäi, oti hernehnikad i nižunikad, mäni mechizen pert'he i zavodi sigä eläda. A mechine muga i pageni.

Koren i kuvitusen om tehnu Eszter Torvinen

ISBN 978-952-5385-61-8

ISSN 2242-2447